

jemní objekt připadajícího, a že v případech, kde objekt je podle § 5 prav. všeob. vodného prost, není ve skutečnosti od kvoty celkové úplaty na něj. objekt vypadající co odčítati, a že by tedy zvláštní vodné bylo tu pak identické s celou kvotou celkové úplaty. Tu dlužno však uvážit: Dávková pravidla v § 5 určité objekty od všeobecného vodného osvobozují, resp. z něho vyjímají. Tím dávají zřejmě najevo, že chtějí jich držitelům poskytnouti oproti jiným výhodu toho obsahu, že až do výše normálního konsumu vody, krytého všeobecným vodným, mohou brát vodu z obecního vodovodu zdarma. Nelze se domysleti rozumného důvodu pro úsudek, že pravidla výhodu, kterou tu v § 5 zřejmě poskytují, chtějí zase úplně odejmouti, jakmile spotřeba vody v tom kterém vyňatém neb osvobozeném objektu převyší byť i jen zcela nepatrně normální spotřebu krytou všeobecným vodným. Daleko bližší je závěr, že pravidla nechťela sice poskytnouti osvobození od »zvláštního vodného« v tom smyslu, jak pojem ten shora byl vymezen, chtěla však na každý způsob zachovati zproštění od všeobecného vodného.

Těmito úvahami veden nss dospěl k závěru, že u místností podle § 5 vzorc. prav. vlád. nař. č. 143/1922 Sb. ve znění vlád. nař. č. 15/1928 Sb. od všeobecného vodného osvobozených nebo z něho vyňatých je zvláštním vodným, které z místností je zapraviti, pouze rozdíl mezi kvotou celkové úplaty za spotřebovanou vodu, na dotyčné místnosti vypadající (§ 12/4 prav.), a částkou, rovnající se všeobecnému vodnému, jež by se jinak — nebýt zproštění podle § 5 — z místností těch platilo.

Č. 12.412.

Pojišťovací právo: * Nemocenskému pojištění veřejných zaměstnanců podle zákona č. 221/1925 Sb. podléhají i smluvní zaměstnanci obcí.

(Nález z 22. května 1936 č. 10.728/35.)

Věc: Město Volyň proti rozh. ústředního sboru Léčebného fondu veřejných zaměstnanců v Praze z 2. května 1934 o dodatečném předpisu pojistného.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud nevyřídilo odvolání týkající se předpisu pojistného za zaměstnance v platebním vyměru uvedené, vyjma Ludvíka S., zrušuje se pro vadnost řízení; jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Proti výměru okr. sboru Léčebného fondu veřejných zaměstnanců v Strakonicih z 21. února 1934, jímž bylo předepsáno dodatečně pojistné za několik ve výměru uvedených zaměstnanců v celkové částce 2.864.30 Kč, podala stěžující si obec stížnost, jež byla nař. rozhodnutím vyřízena takto: »Nevyhovuje se stížnosti městské rady ve Volyňi do dodatečného předpisu pojistného, neboť právem bylo předepsáno pojistné ze služebních požitků Ludvíka S., které dostává od obce, vedle pensijních požitků, které dostává jako zem. tajemník ve výslužbě, neboť

podle ustanovení § 30 zákona č. 221/1925 Sb. činí pojistné 2% ze stálých požitků služebních. Jak požitky od obce, tak požitky od země jsou stálé, neboť zaměstnanec předem s nimi může počítati, a proto má z nich býti placeno pojistné, nejvýše ovšem 50 Kč měsíčně. Je tedy obci právem předepsáno pojistné z rozdílu maximálního pojistného a částky pojistného, které platí za Ludvíka S. země. Bezpředmětná je námitka, že pojistné se promlčuje, neboť je to dávka veřejnoprávní, o níž nikde není zákonného ustanovení o promlčení.»

O stížnosti uvážil nss toto: — —

Co se týče pojistného, předepsaného za Ludvíka S., hájí stížnost především názor, že tento pojistné povinnosti podle zákona č. 221/1925 Sb. nepodléhá, poněvadž je toliko zaměstnancem smluvním a cit. zákon se vztahuje pouze na zaměstnance veřejné; zaměstnanci veřejnými rozumí pak stížnost, jak plyne z jejích vývodů, patrně zaměstnance pragmatikální.

Nss neshledal námitku tu důvodnou.

Zákon z 15. října 1925 č. 221 Sb. je sice nadepsán »o nemocenském pojištění veřejných zaměstnanců«, avšak z toho ještě nikterak neplyne, že měl na mysli toliko pragmatikální, t. j. veřejnoprávní zaměstnance, nýbrž z výpočtu § 1 je zřejmo, že výrazem »veřejní zaměstnanci« mají býti rozuměni zaměstnanci veřejnoprávních korporací. To se podává z toho, že § 1 bod a), jmenuje zaměstnance ve službě státních podniků a veřejných fondů, bod c) pak zaměstnance fondů a ústavů, kteří zpravidla jsou zaměstnanci smluvními, a i jinak mluví § 1 zcela všeobecně o civilních zaměstnancích státu, zaměstnancích zemí atd., aniž by stanovil požadavek, že se musí jednati o zaměstnance pragmatikální, ačkoliv je notorické, že i u státu a samosprávných korporací existují kategorie zaměstnanců smluvních, nepragmatikálních. Tomu svědčí ostatně i zpráva výboru sociálně-politického a rozpočtového (tisk č. 5364), kde na str. 15 se praví, že předloha se má vztahovati na 292.906 zaměstnanců, mezi nimiž jsou pak uvedeni 1. pragmatikální úředníci, zařazení do hodnotných tříd, a 2. podúředníci, zřízení atd. Má-li stížnost za to, že bod c) § 1 se vztahuje jen na osoby, jichž se týká zákon č. 443/1919 Sb. a zákon č. 16/1920 Sb., mluví posléze uvedený zákon právě proti názoru stížnosti, neboť tento se týká zřízenců ustanovených v soukromoprávním poměru (sr. § 24).

Jakoukoliv pochybnost vylučuje však ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 221/1925 Sb., že totiž zaměstnanci tam jmenovaní jsou podle tohoto zákona pojištění, pokud... nepodléhají nemocenskému pojištění podle zákona z 9. října 1924 č. 221 Sb...., ve spojitosti s předpisem § 5 bodu a) tohoto zákona. Podle toho podléhají pojištění podle zákona č. 221/1925 Sb. ony osoby, které jsou vyňaty z pojistné povinnosti podle zákona č. 221/1924 Sb., pojistná povinnost podle posléze cit. zákona je tedy primární. Ježto však podle § 2 zákona č. 221/1924 Sb. jsou pojištění podrobeny podle tohoto zákona osoby, které vykonávají práce nebo služby na základě smluvního poměru pracovního, služebního a učňovského, je zřejmo, že, když § 5 bod a) z pojištění vyjímá zaměstnance státu a jiných nucených svazků územ-

ních (zemí, okresů, obcí), když mají v případě nemoci nárok na služné aspoň po dobu jednoho roku . . . , vyjímá je jen v důsledku této skutečnosti, čili že by je jinak, nebýti toho, pojištění podroboval. Podrobeny sociálnímu pojištění mohou však býti jen osoby konající práce nebo služby na základě smlouveného služebního nebo pracovního poměru, tedy také jen zaměstnanci státu, resp. obcí, je-li tento předpoklad splněn, nikoliv zaměstnanci pragmatikální, a proto se výluka vztahuje také jen na zaměstnance smluvní, kteří pak podle korespondujícího předpisu zákona č. 221/1925 Sb. shora uvedeného podléhají pojištění u Léčebného fondu. — — —

Jeví se proto stížnost, pokud běře v odpor předpis pojistného za Ludvíka S., bezdůvodnou.

V odvolání na žal. úřad popírala obec ještě správnost předpisu pojistného za ostatní zaměstnance v platebním výměru uvedené v částce 759 Kč. S touto námitkou žal. úřad se v nař. rozhodnutí vůbec nevypořádal; jest tudíž nař. rozhodnutí v tomto směru, ježto nevyřídilo celý petit odvolání, stíženo podstatnou vadou řízení.

Č. 12.413.

Pojišťovací právo: I. Sklad barev bronzových, knih- a kamenotiskařských není podnikem skladišťovým nebo skladním podle titulu 36 druhé přílohy min. nařízení č. 143/1914 ř. z. — II. Při zařazení podniku (sklad barev bronzových, knih- a kamenotiskařských) do nebezpečenské třídy podle § 5 min. nařízení č. 143/1914 ř. z. je v prvé řadě použití analogie; kdyby tato selhala, má úřad určití třídu, která náleží podniku podle jeho způsobu a úrazového nebezpečství.

(Nález z 22. května 1936 č. 15.319/35.)

Věc: Úrazová pojišťovna dělnická pro Čechy v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 11. července 1934 o zařazení podniku.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Úrazová pojišťovna dělnická pro Čechy v Praze vyslovila výměrem z 10. března 1928, že podnik »sklad barev bronzových, knih- a kamenotiskařských« v Praze I. firmy Auerbach, Weisberger a spol. podléhá úrazovému pojištění, protože jde o živnostenský podnik motorový, a zařadila jej od 26. listopadu 1927 podle titulu 36 (»podniky skladištní a skladní«) do nebezpečenské třídy VI. a nebezpečenského procenta 25.

Námitkám vyhověl žal. úřad nař. rozhodnutím a změniv napadený výměr zařadil podnik, o nějž jde, ve smyslu ustanovení § 5 min. nař. ze dne 6. července 1914 do nebezpečenské třídy I. a do procenta nebezpečenského 8. —

O stížnosti Úrazové pojišťovny dělnické pro Čechy v Praze uvážil nss toto: — —

Ve věci samé brojí stížnost proti předpokladu žal. úřadu, že v zařadovacím schematu není uveden titul, pod který by bylo možno pod-